A°. 1826. No. [illegible]

ARNHEMSCHE COURANT

Dingsdag den 20 Junij.

FRANKFORT, den 16. Junij.

Men vindt het volgende in de *Allgemeine Zeitung*:

» De *Constitutionnel* levert, onder het artikel Venetien, eenen brief, die door de opperhoofden van het garnisoen van Missolonghi aan het Grieksche gouvernement zou zijn geschreven, (zie onze courant van den 13. dezer, No. 69, onder Parijs) doch deze brief moet verdacht gehouden worden, eensdeels omdat dezelve geen tijd of plaats naauwkeurig uitdrukt; en ten anderen, omdat dezelve geteekend is door *Nothis Bozaris* en *Kitzo Tzavellas*, die, volgens alle vroegere berigten, te Missolonghi zijn omgekomen. De *Allgemeine Zeitung* voegt hier nog bij, dat de Grieken, volgens dien brief, elf dagen zouden besteed hebben, om van Missolonghi naar Salona te gaan.

— Vervolg der nota van den heer *Verstolk van Soelen*, over de scheepvaart op den Rijn.

Oostenrijk. » Eene dusdanige redenering zou tot niets minder leiden » dan eene stellige en volstrekte verbindtenis, gelijk het 5. artikel, dat » een der eerste grondslagen der oprigting van het koningrijk der Neder- » landen uitmaakt, bevat, in eene voorwaardelijke en willekeurige belofte » te veranderen. Indien het werkelijk geoorloofd was, zich op dusdanige » wijze van eene stellige en bepaalde verpligting, welke als wederzijds ver- » bindend tusschen het koningrijk der Nederlanden en de verbondene hoven is » vastgesteld geworden, te ontslaan, dan zou het in de magt der ministers » des Konings staan, zich alzoo voor altijd de bevoegdheid toe te eige- » nen, den Rijn, tegen de letter van de tractaten, naar willekeur geslo- » ten te houden, aangezien zij steeds zouden kunnen aanvoeren, zoo als » zij thans doen, dat deze of gene verpligting betrekkelijk den Rijn » niet is vervuld geworden; aangezien het alsdan van hen zal afhangen » het invoeren van een reglement op de scheepvaart te verhinderen; aan- » gezien eindelijk, dat door de bevoegdheid, welke het Nederlandsche » gouvernement, even als de andere staten langs den Rijn-oever, bezit, » om bij eene gemeenschappelijke overeenkomst alles te helpen regelen, » wat deze scheepvaart betreft, het van hen zou afhangen, deze bevoegd- » heid zoo verre uit te strekken, om zelfs dat nog te willen regelen, het- » geen reeds door de mogendheden is vastgesteld, toen zij, vóór alles, de » vrije scheepvaart op den Rijn van het nieuwe koningrijk hebben ge- » vorderd."

Volgens art. 32 van het reglement, betrekkelijk de scheepvaart op den Rijn, kan de nieuwe orde van zaken, aangaande deze scheepvaart geen aanvang nemen, alvorens het eind-reglement, door de hoofd-commissie te vervaardigen, de bekrachtiging der Rijnoever-staten zal ontvangen hebben. Het geldt hier dus geene redenering, maar de toepassing eener bepaling, omtrent de scheepvaart op den Rijn, welke de Nederlanden niet meer bindt, dan de andere Oever-staten, en waarvan gevolgelijk de uitvoering gelijktijdig moet plaats hebben. Wijders, kan het Nederlandsche gouvernement, naar hetgeen de ondergeteekende reeds de eer had hier voren aan te merken, niet erkennen, dat het 5. artikel van het traktaat van Parijs een der eerste grondslagen der oprigting van koningrijk uitmaakt.

Hoe kan men, in de eerste plaats, begrijpen, dat eene bepaling, zoo als die van den 5. artikel, welke gemeenschappelijke verpligtingen oplegt aan verscheiden staten langs den Rijn en geene uitsluitende noch bijzondere verpligtingen alleen voor Holland bevat, eenen dusdanigen grondslag heeft uitgemaakt? In de tweede plaats, daar de onafhankelijkheid der oude Vereenigde Provincien der Nederlanden, met de bevoegdheid, waarvan zij gebruik gemaakt hebben, om eene monarchale constitutie daar te stellen, lang voor het traktaat van Parijs en voor de acte van het Weener Congres heeft bestaan, en met het eene noch het andere iets gemeens heeft, kon het 5. artikel des traktaats van Parijs ten hoogste niets meer behelzen dan eene der eerste grondslagen voor de vereeniging van Belgien met deze Provincien. Maar vooronderstekd, dat aan dezen grondslag voor de gemelde vereeniging, aanvankelijk door de hooge bondgenooten zij gedacht, is het toch eene daadzaak, dat het traktaat, den 31. Mei 1815, nopens deze vereeniging met Holland gesloten, geen enkel woord van de scheepvaart op den Rijn gewaagt, en dat bij gevolg deze gedachte, als zij bestond, geenszins de Nederlanden betrof. Overigens hebben deze, bij derzelver toetreding tot de acte van het Weener Congres, gemeend even zeer de voordeelen, welke haar deze acte verzekerde, te zullen genieten, als de voorwaarden te vervullen, die daaraan verbonden zijn. De verbindtenis tot de eersten was niet minder stellig, niet minder bepaald, dan die tot de laatsten. Niets toch is meer overeenkomstig het regt der volkeren en de geschiedenis der traktaten, dan dezelve op een gelijken voet te stellen, en het genot van de voordeelige bepalingen van een traktaat te vorderen, ter zelfder tijd als men zich genegen verklaart de bezwarende voorwaarden daarvan te vervullen, voornamenlijk wanneer het eene en het andere dezelfde zaak betreft, zoo als hier het geval is met de scheepvaart op den Rijn. Zonder twijfel was de belofte aan zijde der Nederlanden, betrekkelijk de vrije scheepvaart op den Rijn, een gevolg van hunne toetreding tot de acte van het Weener Congres, voorwaardelijk, door dien zij de uitvoering vooronderstelde der voor de Nederlanden voordeelige bepalingen in deze acte vervat; maar dezelve beweren geenszins, dat deze belofte willekeurig is, zoodra zij in het genot dezer vastgestelde voordeelige bepalingen zullen treden.

Volgens deze grondbeginselen, zegt men, zou het van het Nederlandsche gouvernement afhangen, de scheepvaart op den Rijn in dezelfs staten te belemmeren, door het vaststellen van een reglement te Mentz tegen te gaan. Maar hangt het dan minder van de Duitsche Oever-Staten af, om dezelfde middelen te baat te nemen, ten einde de hindernissen, welke thans de Hollandsche scheepvaart op den conventionnelen Rijn ondervindt, in het oneindige te verlengen? Waarom zou dan eene der twee partijen hare belangen in de waagschaal stellen, vóór zij verzekerd is, het genot van de overeengekomene vergelding te zullen hebben? en welke der twee partijen moet men vooronderstellen het meest genegen te zijn, om de afdoening van het te Weenen vastgestelde te bespoedigen: die, welke begint met uitsluitend de voordeelen daarvan te vorderen, of die, welke voorstelt om zich van stonden aan onledig te houden met al de artikelen, welke moeten ten uitvoer gebragt worden? Eindelijk, welke minder dubbelzinnige bewijzen van zijne goede gezindheid, om de te Weenen overeengekomene voorwaarden te vervullen, zou het Nederlandsche gouvernement kunnen geven, dan deszelfs aanbod om gelijktijdig de beide onderwerpen te behandelen, en dan vervolgens over te gaan tot de uitvoering van al hetgeen tot de scheepvaart op den Rijn betrekking heeft, een voorstel, dat alleen het Nederlandsche ministerie vrijpleit van de opvatting, als of het de bedoeling zou hebben, om het vaststellen van een reglement op de gemelde scheepvaart tegen te gaan? Wijders is het hier geen zake van eene verpligting van derden, aan zijde der Duitsche Oever-Staten, maar van eene bepaling, welke, door de aangenomene toetreding der Nederlanden, jegens dezelven, verpligtend voor de gemelde staten geworden is, en ten naauwste is verbonden met den last aan de Nederlanden opgelegd. Het eene en het andere betreft de scheepvaart op den Rijn, en Holland heeft geen minder belang bij die op den conventionnelen Rijn, dan de Duitsche Oever-Staten hebben bij de vrijheid van dien stroom tot aan de zee.

De ondergeteekende zal nog de vrijheid nemen aan te merken, dat de Nederlandsche regering in geenen deele verlangt iets te regelen, hetwelk reeds bij de traktaten is vastgesteld, maar alleenlijk aanspraak maakt op de bevoegdheid, om de uitvoering te verschuiven van hetgeen tot bezwaar der Nederlanden is geregeld, tot zoo lang dezelve in het genot kunnen treden van de voordeelen, welke hun bij dezelfde traktaten zijn verzekerd geworden. De Nederlandsche regering heeft ten allen tijde hare aangegane verbindtenissen te stiptelijk vervuld, dan dat zij thans zou ontkennen de vrije scheepvaart op den Rijn te hebben erkend; maar zij kan niet toestemmen, dat die vóór alles van haar zou zijn gevorderd geworden, en beschouwt de verpligting te dien opzigte aangegaan, mitsgaders de regten op de voordeelen, welke haar bij het gemelde traktaat zijn gewaarborgd, als dagteekenende van het tijdstip van hare toetreding.

(Het vervolg hierna.)

WEENEN, den 10. Junij.

In den Oostenrijkschen Beobachter leest men het volgende:

» Volgens hier ontvangene brieven uit Cefalonia, van den 10. Mei, had men op dat eiland tijdingen uit Napoli di Romania bekomen, welke tot den 4. dier maand liepen. Deze berigten hielden in, dat de nationale vergadering van Piada, op het vernemen van den val van Missolonghi, dadelijk hare werkzaamheden gestaakt, en twee provisionele collegien benoemd had, wier magt intusschen niet verder dan tot aan het einde van September zoude duren, als wanneer de volksvertegenwoordigers op nieuw moeten worden opgeroepen, om hunne werkzaamheden ten einde te brengen. Het eerste dier collegien heeft den titel van *uitvoerende deputatie* en bestaat uit de volgende elf leden, te weten: *Andreas Zaimi*, president, *Petro-Bei Mauromicali*, *Anagnosti Deligianni*, *Georges Sissini*, alle drie Peloponesers; *Tsamados* van Hijdra, *Andreas Hadschi Anargiro* van Spezzia, *Monarchidi* van Ipsara, *Panajotti Dimitracopulo*, uit Egea, *André Isko*, *Spiridion Tricupi* en *Jan Vlakka*, Romelioten.

» Het 2de collegie is een committee uit de nationale vergadering, het welk belast is met het bestuur der buitenlandsche aangelegenheden en het beheer der geldmiddelen, alsmede om naauwkeurig onderzoek te doen naar het gebruik der aanzienlijke sommen, welke men door middel van buitenlandsche leeningen heeft ontvangen, en die, wel verre van altijd ten algemeenen nutte besteed te zijn, eene prooi van schraapzuchtigen zijn geworden, aan wier handen men dezelve had toevertrouwd. Dit committee bestaat uit 13 leden. Dezelve zijn: de bisschop van Patras, *Germanos*, president, *Panuzzo Notara*, *Kapanizza*, *Anastasius Londo*, *Georges Dariotti*, alle vier Peloponesers: *Basile Buduri*, van Hijdra, *Bukura* van Spezzia, de geneesheer *Belisario*, van Ipsara, *Emmanuel*

Kenis van Egea, de bisschop van Arta, de bisschop *Georges Egnian*, de bisschop *Spiridion Kologera*, Romelioten en eenen Candioot.

Deze twee autoriteiten hebben, op den 29. April, hunne plegtige intrede te Napoli di Romania gedaan en denzelfden dag hunne werkzaamheden aanvaard. De leden van het vorige gouvernement zijn alle vertrokken en men heeft aan *Colocotroni* het algemeene bevel over de troepen opgedragen.

FLORENCE, den 6. Junij.

Onze courant bevat eenen brief, waarin gezegd wordt, dat het nieuwe gouvernement van Napoli di Romania de aanvragen van de Europische scheepsbevelhebbers, tot het vrijlaten van een groot aantal koopvaardijschepen uit die haven, niet slechts ingewiligd, maar daarenboven een groot gedeelte derzelven door de kapiteinen *Sacturi* en *Sakini* tot aan hunne bestemming heeft doen begeleiden.

ROME, den 3. Junij.

Op den 28. Mei is te Forli een ergerlijk stuk gepleegd. Er was aldaar eene missie gekomen, om predikatien in de opene lucht te houden. Op het oogenblik dat de priester den zegen uitsprak, werd er in de nabijheid een zwermbus afgestoken. De schrik, door den slag te midden van eene ontelbare menigte verwekt, heeft aan drie menschen het leven gekost, terwijl een groot aantal anderen, de eene meer, de andere minder zijn gekwetst. Van het begin der missie, om zoo te spreken, af aan, had men schotschriften verspreid en de eerwaardigste beelden met slijk bemorst. Elf personen zijn gevat. Dadelijk na deze gebeurtenis, wilden de missionarissen Forli verlaten, en slechts de dringende aanzoeken van den vice-legaat hebben hen van besluit kunnen doen veranderen.

Mengelwerk.

VERKIEZING VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS IN ENGELAND.

Den 31 Mei jl. is de sessie van het Engelsche parlement van dit jaar gesloten, en spoedig daarop is de zevenjarige ontbinding van hetzelve gevolgd. Thans is men allerwege bezig met de verkiezing van leden voor het Lagerhuis van het nieuwe parlement. Het is ons voorgekomen, dat het onzen lezers niet onaangenaam zou zijn, eenig berigt te ontvangen, hoe het bij deze verkiezingen toegaat, en wij weten zulks niet beter te doen, dan door kortelijk hier mede te deelen hetgeen men daaromtrent uit onderscheidene plaatsen van *Engeland* schrijft:

Rochester. Gelijk alle andere burgten van het rijk, die niet uitsluitend bijzonder of ministerieel eigendom zijn, (1) is de oude stad *Rochester* in twee partijen verdeeld. Het purper van de ministeriele partij heeft de overhand in de corporatie, en van deze zijde komt altijd een lid in het parlement. De blaauwe of oppositie-partij weet van haren kant ook steeds een lid in hetzelve te brengen.

Stafford. De verkiezing van vertegenwoordigers van deze plaats is gesloten, na eene week van groote opschudding en dronkenschap, gedurende welke alle bedrijf heeft stil gestaan. De kandidaten waren de heeren BENSON, IRONMONGER en CAMPBELL. De morgens werden doorgebragt met het werven van stemmen, en de avonden met groote optogten door de straten, met muzijk bannieren en kransen. Elken avond sprak de heer IRONMONGER, op een hitje gezeten, op de markt tot het volk, de heer BENSON uit de vensters van het logement de *Zwaan*, en de heer CAMPBELL uit die van het logement de *Ster*. De heeren IRONMONGER en BENSON zijn verkozen.

Coventry. De twee kandidaten, die bij ons de meeste stemmen hebben, zijn de heeren HEATHCOTE en TYLOR. Alle publieke huizen staan ten hunnen koste open.

Newark. De heeren W. en L. hebben getracht, hier stemmen te werven, ten behoeve van het zoogenaamde algemeene belang, dat is van den hertog van *Newcastle*. Zij zijn bij de meesten zeer koel ontvangen geworden. Door het blaauwe committee is eene uitnoodiging aan den heer WELLS gezonden, om zich als kandidaat voor te doen, en zoo hij zulks aanneemt, is er weinig twijfel aan een goed gevolg, daar zijne denkwijze zeer wordt geprezen. De verkiezing heeft binnen kort plaats. Er is uit *Londen* een aap aan den eigenaar van den *Blaauwen Leeuw* gezonden, en de Blaauwen zijn voornemens, hem geketend rond te voeren met een strookje aan den hals, behelzende dit opschrift: — » Als de Hertog den » Duivel zendt, zal ik voor hem stemmen." De partijgeest is hier op het hoogste gedreven.

Huddersfield. De heeren DUNCOMBE en WILSON, de twee eerste kandidaten, zijn alhier aangekomen. Op eenigen afstand, waren uit de stad een aantal ingezetenen met vaandels en muzijk hen te gemoet gegaan. De paarden werden van hun rijtuig gespannen en hetzelve werd door eene uitgekozen troep nederige patriotten voortgetrokken, die hunnen last ten drie ure neerzetteden, onder het gejuich eener groote menigte. Beide kandidaten stegen onmiddelijk op het stellaadje, dat voor het logement het *Witte Hert* was opgerigt en spraken van daar tot het volk. De heer DUNCOMBE voerde het eerst het woord en gaf in ronde taal te kennen, naar welke beginselen hij in het parlement zou te werk gaan, indien hij lid wierd. Daarna vatte de heer WILSON het woord op en deed eene verklaring van gelijke gevoelens. Beide heeren werden luid toegejuicht. Vervolgens zijn ook nog lord MILTON en de heer MARSCHALL gekomen en hebben het woord gevoerd; doch dezelven hebben niet veel bijval bij de menigte gevonden.

Southwark. De kandidaten zijn hier de heeren CALVERT, sir ROBERT WILSON en POLHILL. De beide eersten hebben tot dus verre de meeste stemmen, de heer CALVERT de meeste van allen.

(1) Zoodanige burgten zijn er in *Engeland*. De verkiezing van leden van het parlement geschiedt daar door een persoon of door weinige burgers. Men noemt die burgten verrotte burgten.

Bij zijne aanspraak tot het volk, merkte de heer CALVERT aan, dat naar den stand der stemmen, de zaak van den heer POLHILL hopeloos was. Die heer had Zaturdag ll. gezegd, dat hij tienen honderden van stemmen voor zich zou aanbrengen; dan waar was nu de groote meerderheid, waarmede de groote tabaksman zou voor den dag komen? *(Luide teekenen van afkeuring).*

De heer POLHILL: — Een italiaansman is zoo goed als ooit een brouwer zijn kan. *(Toejuiching; wel gedaan* POLHILL.")

De heer CALVERT haastte zich te zeggen, dat hij niets beleedigends voor den heer POLHILL bij zijne uitdrukking bedoelde. Hij had alleen het voorbeeld der voorstanders van dezen heer gevolgd, die hem het » brouwertje" hadden genoemd.

Sir R. WILSON beklaagde zich over de hardnekkigheid van den heer POLHILL om de mededinging vol te houden. Zulks geschiedde zeker niet uit beginsel, maar alleen om de andere kandidaten op kosten te jagen.

De heer POLHILL antwoordde, dat hij de baan niet zou ruimen.

Reading. De verkiezing is alhier begonnen. Daar men van eene sterke oppositie berigt had, werden de gewone bannieren en kleuren van de onderscheidene kandidaten ten toon gespreid. Reeds 's morgens ten vijf ure had er een optogt plaats; vóór zes ure was het bij de committee-zalen reeds vol menschen, en ten half acht was het stadhuis gedeeltelijk bezet door de voornaamste vrienden, en de overige ruimte spoedig opgevuld met eene woelige schaar van het stads volk, uit hetwelk gedurende den geheelen dag beurtelings zoodanig een geroep opging, dat dikwijls niemand op de hustings zijne eigene woorden kon verstaan. De kandidaten zijn de oude leden, de heeren MONCK en FYSHE PALMER; en derzelver mededingers de heer SPENCE, een regtsgeleerde, en de heer WAKEFIELD, de schrijver van onderscheidene statistische werken. Toen de kandidaten met den major verschenen, verhieven de onderscheidene partijen onder de menigte hare stemmen. De heer MONCK werd aangevallen met den kreet van » Geen monnik *(monk)*" eene toespeling op zijnen naam, ten gevolge van zijne stemming bij de katholijke questie. De heer FYSHE PALMER werd in denzelfden geest genoemd » een visch *(fish)* in troebel water." De heer WAKEFIELD werd, in opzigt tot eene zaak waarin hij onlangs gewikkeld was, begroet met den kreet van » Geen meisjes-roovers" » Geen kinderroovende klant" » Wie stal zijne vrouw?" enz., en de heer SPENCE werd eenvoudig genoemd » Oude spence," schoon hij nog zeer jong is. De verschillende partijen onder de menigte waren gedurende een geruimen tijd onvermoeid in dit geroep, en de daartoe aangestelde beambte had moeite, om de proclamatie tegen omkooping te lezen en andere gewone bezigheden te verrigten. Daarna hielden de onderscheidene kandidaten redevoeringen tot het volk, die naar gelang der partijen door kreten van goed- of afkeuring, gelach en rumoer werden afgebroken.

Abbingdon. De ingezetenen berigt ontvangen hebbende, dat de heer MABERLY de burgt zou bezoeken, om voor de verkiezing op den volgenden dag gereed te zijn, geraakte alles in beweging. Oud en jong, lammen en blinden, schenen eenen gelijken schok ontvangen te hebben; en de weg naar *Londen* was ten zeven ure opgevuld met eene ontelbare menigte van beiderlei kunne en uit elken stand, allen begeerig om hun oud lid en nieuwe kandidaat hunne achting te bewijzen. Kwartier over zeven verscheen de heer MABERLY, in een rijtuig met vier postpaarden bespannen. De rijtuigen en lieden te paard, die aan het hoofd der voetgangers waren, geraakten nu in beweging en gingen het rijtuig van den heer MABERLY vooruit, terwijl de lieden te voet, de meesten van welken de kleuren van den heer MABERLY op hunne hoeden hadden, volgden, met vaandels en muzijk. Het volk werd naauwelijks weerhouden van den heer MABERLY de stad binnen te trekken; de geheele massa gedroeg zich evenwel op de ordelijkste wijze. Op de markt aangekomen, deed de heer MABERLY zijne aanspraak tot het volk, welke met de grootste belangstelling werd aangehoord.

Carlisle. De verkiezing is hier vrijdag begonnen. Sir PHILIP MUSGRAVE, sir JAMES GRAHAM en de heer WILLIAM JAMES zijn de kandidaten. Zij hielden redevoeringen tot het volk. Omstreeks drie ure, werden eenigen van de blaauwe partij (oppositie) vergramd op de purperkleurigen (ministerielen), die in de nabijheid waren. Er ontstond een geregelde slag; er vlogen steenen in alle rigtingen, waarvan vele gevolgen te gemoet gezien werden. De blaauwen vervolgden de purper kleurigen naar het zuideinde der stad. De purperen wonnen echter weder veld en vervolgden op hunne beurt de blaauwen, tot dat het werk der verkiezing van dezen dag afgeloopen was. Toen sir MUSGRAVE de stad kwam bezoeken, om stemmen te werven, heeft hij de volgende ontmoeting gehad. In de voorstad aangekomen, werd hij omringd van een groot aantal wevers, hunne vrouwen en kinderen. Men begon hem zeer beleefd te ondervragen over zijn gedrag opzigtens de koren-wetten en de parlements-hervorming. Op de koren-wetten scheen men het meest te hechten. De vrienden van sir PHILIP, die bij hem waren, zochten der menigte te beduiden, dat de denkwijze van sir PHILIP en zijn gedrag in het parlement in allen deele goed was; maar dit hielp niets. Van woorden kwamen woorden, en deze bragten eindelijk steenen voort. Er werd spoedig met volle lagen gevuurd en sir PHILIP werd erg gekwetst. De lieden van zijne kleur zetten het op eenen loop, en hij werd gelukkig in een naburig huis buiten het gedrang gebragt. De stad geraakte in opschudding. De overheid stelde constabels aan. Omstreeks drie ure kwam er een detachement van het 55. regement te voet, om sir PHILIP uit zijne gevangenschap te verlossen. Welras bevonden zich de manschappen in eene regenbui van steenen; ongeveer een veertigtal vrouwen waren bezig om die in hare voorschoten aan te voeren. De soldaten ontvingen order om te vuren. Zulks deden zij met een noodlottig gevolg. Een kogel vloog door een venster van een huis en trof een onschuldig meisje, hetwelk terstond dood nederviel. Eene jonge vrouw,

welke haren broeder zocht, ontving een schot, daar zij voor hare deur stond. Een groot uur daarna gaf zij den geest. Een jonge man werd in de linker borst gewond. Hij leeft nog, doch hij zal waarschijnlijk niet kunnen gered worden. Een jongen werd in het been getroffen, dat waarschijnlijk zal moeten afgezet worden. Nog vele anderen zijn gewond, ook door steenen, welke in alle rigtingen vlogen. Spoedig was de menigte uit een, de markt ledig en rustig, waarop de soldaten heen gingen. Sir PHILIP werd door dragonders naar zijn logement begeleid.

Weijmouth. Alles is hier in beweging, ter zake van de verkiezingen. De kandidaat, kolonel GORDON, is met de grootste eer ontvangen. Meer dan 50 heeren te paard waren hem te gemoet gereden, en bij zijne komst in de stad, werden de paarden van zijn rijtuig gespannen; met vliegende vaandels en muzijk, werd hij door duizenden begeleid en juichende door de straten getrokken.

Canterbury. De verkiezingen zijn hier begonnen. De *freemen* hebben een stellaadje omvergerukt, hetwelk was opgerigt om verwarring voor te komen; geheele troepen trekken door straten, die van menschen opbeuren.

Citij van Londen. Op den dag voor de verkiezingen der citij was het voor de *Guildhall* reeds vroeg in den morgen vol menschen. Het rumoer en de belangstelling, waartoe de gelegenheid aanleiding gaf, was zeer groot. Onderscheidene plakkaten waren in de citij aangeplakt, waarbij de regten van aanspraak van de onderscheidene kandidaten waren uitgedrukt, en de nabuurschap van *Guildhall* was opgevuld met dragers van papieren banieren, waarop gedrukt stond: » De Lord-Major, de Vriend van den Handel;" » Alderman WOOD, de Vriend des volks;" » Alderman WAITHMAN, de beproefde vriend van de citij;" » WARD en de Koophandel;" » Alderman THOMPSON en Onafhankelijkheid;" en Alderman GARRAT en de Vrijheid der verkiezingen." Precies ten 12 ure gingen de deuren van het gemeente-huis open, waar dadelijk eene groote menigte binnenstroomde. Ten een ure kwamen de kandidaten aan, en werden door hunne onderscheidene vrienden begroet. Van twaalf tot een ure, had er onder de menigte reeds een aanhoudend geroep in hun verschillend belang plaats gehad, als: » Eeuwig WAITHMAN! Eeuwig WOOD!" Eeuwig de Lord-Major! De kandidaten hielden achtervolgens redevoeringen tot het volk, en werden, de eene meer de andere minder, toegejuicht.

De INQUISITIE in PORTUGAL.

Wanneer volken en vorsten aan de boeijen des bijgeloofs gekluisterd liggen, beslist dikwijls een toeval of eene schelmenstreek over leven en vrijheid van duizenden. Een merkwaardig voorbeeld daarvan levert de geschiedenis van de Portugeesche inquisitie op. In den jare 1539 verscheen op eens, zonder dat men aan het koninklijke hof daarvan vooraf verwittigd werd, een pauselijke legaat met een gevolg van 120 dienstboden en beambten. Hij bragt brieven van den Paus aan den Koning en aan de eerste hofbeambten, volgens welke de legaat den last had, om de Inquisitie in het koningrijk *Portugal* op eenen vasten voet te brengen en daarbij met onbeperkte magt te werk te gaan. De vorm der brieven, de regels, de pausselijke onderteekeningen, alles was in orde; niemand twijfelde aan de echtheid der zending. Wel is waar betuigde de Koning zijne bevreemding, dat Zijne Heiligheid hem eenen legaat *a latere* met eenen zoo gewigtigen last zond, buiten eenige voorafgaande kennisgeving; dan Zijne Eminentie antwoordde den Koning eenigzins gramstorig, dat de Paus in eene zoo dringende zaak als de onderhavige, geen tijd mogt verliezen, en Z. M. zich vereerd moest achten, dat de eerste overbrenger van de pausselijke verordeningen een legaat van Zijne Heiligheid was. De Koning maakte nu geene verdere bedenking en de legaat sloeg onverwijld handen aan het werk. Er werden groot-inquisiteuren benoemd, inquisitie-regters aangesteld, ketters vastgezet, brandstapels opgerigt; het eene *auto-da-fé* volgde op het andere. Daarbij had de legaat het voordeel van de pausselijke schatkist niet onbedacht gelaten; binnen weinige weken werden honderdduizenden aan tienden en geconfiskeerde goederen door hem ingebeurd. Eensklaps verdween de legaat even zoo snel als hij gekomen was, niemand wist waarom, waarheen; aan bedrog dacht men echter zoo weinig te *Lissabon*, dat men om den legaat zeer bekommerd was. Eindelijk kwam er tijding van *Madrid*, welke het raadsel oploste. De legaat was een bedrieger, SAVEDRA genaamd, die, nadat hij te *Rome* zijne rol bestudeerd had, naar *Sevilie* gegaan was, aldaar voor rekening van de pausselijke schatkist groote sommen opgenomen, een schitterend gevolg aangeschaft, en zich in staat gesteld had, om aan het hof van *Lissabon* met zoodanige pracht te verschijnen. Een markies van VILLANOVA, die den bedrieger te *Sevilie* geld geleend had, was de zaak op het spoor gekomen, en om alle wijdloopigheid te vermijden, had hij denzelven op de Spaansch-Portugeesche grenzen, waar de valsche Eminentie juist in ambtsbezigheden was, gevangen genomen, naar *Madrid* gevoerd en aldaar aan de inquisitie overgegeven. — Welke straf meent men nu wel, dat dezen bedrieger opgelegd werd, die de pausselijke magt misbruikt, eene valsche leening van honderdduizenden gedaan, met den Koning van *Portugal* en zijne regering den draak gestoken, honderden der aanzienlijkste burgers aan de vlammen opgeofferd, derzelver huisgezinnen in de bitterste armoede gedompeld, en de natie door tienden op brandschatting gezet had? Immers denkt men, dat hij ten minste op eenen brandstapel gelegd werd. Geenszins! De heilige inquisitie ontfermde zich zijner. Hij werd slechts gegeeseld en tot eenige jaren kloosterstraf veroordeeld, dat was alles. Wat echter nog meer verwondering baart, is dit, dat Paus PAULUS IV. naderhand alles bevestigde, wat deze schurk uitgerigt had. Hoe waardig vervolgens de Portugeesche Inquisitie de voetstappen van haren edelen stichter drukte, meldt de geschiedenis. Eene bloote betigting was voldoende, om de edelste burgers op den brandstapel te brengen. Zonen beschuldigden hunne vaders; vrouwen hare mannen, zusters hare broeders. Elk offer was Godewelbehagelijk, want de goederen der veroordeelden vervielen aan de regters. Hoe onbegrijpelijk, dat alle aanzoeken van PIUS VII. om de Inquisitie in Portugal weder in te voeren, door den laatsten Koning standvastig zijn afgeslagen!

BARON *von WEBER*.

De volgende levensbijzonderheden van dezen uitmuntenden toonkunstenaar, zijn hoofdzakelijk getrokken uit het *Conservations-Lexicon.*

CARL MARIA VON WEBER werd in 1786 geboren te *Eutin*, eene kleine stad in *Holstein.* Zijn vader gaf hem eene onbekrompene opvoeding en werd daarin geholpen door zijnes zoons vroege ingenomenheid met de schoone kunsten, inzonderheid de schilder- en toonkunst.

Het eerste geregelde onderwijs op de piano-forte (het speeltuig, waarop hij zoo zeer uitmuntte) was van HEUSCHKEL, te *Hildburghausen*, in 1796, en aan dezen kundigen meester had WEBER zijne veerkracht, juistheid en uitdrukking te danken. Hoe meer zijn vader de trapswijze ontwikkeling zijner talenten waarnam, hoe meer hij alles aanwendde om derzelver opkweeking te bevorderen; hij bezorgde derhalve zijnen zoon bij den beroemden MICHIEL HAYDN, te *Saltzburg*. Wegens de stroeve manieren van dezen meester, trok de jonge WEBER slechts weinig voordeel uit zijn onderwijs, schoon hij veel moeite deed om te leeren.

In 1798, gaf hij zijn eerste werk uit, *Zes Fugues*, in vier deelen, die zich door zuiverheid en naauwkeurigheid onderscheidden en den lof van de *Musikalische Zeitung* verwierven. Op het einde van dat jaar ging WEBER naar *Munchen*, waar hij in het zingen door VALESI, en in de compositie, zoo wel als op de piano, door KALCHER werd onderwezen. Aan dezen was hij eene volledige kennis van de theorie der toonkunst, alsmede van de dienstige en gereede middelen, welke zij den componist aanbiedt, verschuldigd. WEBER was nu meer onvermoeid in zijne pogingen dan ooit, en begon zich op eenen bijzonderen tak van de kunst toe te leggen, bij voorkeur van allen — op de opera-muzijk. Onder het oog van zijnen meester vervaardigde hij eene opera, *Die Macht der Liebe und des Weins*, eene *Mis* en verscheidene andere stukken, welke hij echter allen wijsselijk aan de vlammen opofferde.

Spoedig hierna vattede WEBER het denkbeeld op om met SENNEFELDER, in het vak der steendruk beroemd, te wedijveren, en ging zoo ver van te zeggen, dat de uitvinding van hem was, en dat hij beter aan het doel beantwoordende werktuigen gebruikte. Ten einde zijn plan op eene grootere schaal door te zetten, ging hij met zijnen vader naar *Frisberg*, in *Saksen*, waar de beste materialen het gemakkelijkste te verkrijgen waren. De langwijligheid van zulk eene werktuigkundige bezigheid kon echter niet nalaten eenen geest te vermoeijen, die aan hoogere werking gewoon was, en de jonge speculant keerde met verdubbelden ijver tot zijne compositie-studien weder. Nog een jongeling van slechts 14 jaar zijnde, schreef hij de opera *Das Waldmädchen*, welke voor de eerste reis in November 1800 uitgevoerd werd, en met groote toejuiching te Weenen, Praag en Petersburg ontvangen werd. Deze opera verspreidde zich inderdaad verder dan de componist naderhand wenschte, uit aanmerking dat het een zeer onrijp en jeugdig voortbrengsel was.

Een artikel in de *Musikalische Zeitung* bragt den jeugdigen componist op het denkbeeld, om in eenen geheel nieuwen stijl te schrijven, en de oude speeltuigen, welke toen schier vergeten waren, weder in zwang te brengen. Daartoe componeerde hij, in 1801, de opera *Peter Schmoll en zijne Naburen*, waarover MICHIEL HAYDN zich aldus in eenen brief uitlaat: — Voor zoo ver ik mag bevoegd zijn te oordeelen, moet ik naar waarheid en rondborstig zeggen, dat deze opera niet alleen groote kracht en werking heeft, maar ook naar de strikte regels van de tegenstem gecomponeerd is. Bij geest en leven, heeft de componist een hoogen graad van netheid gevoegd; en de muzijk past, wijders, volkomen op den zin der woorden."

Gedurende eene van zijne kunstreizen met zijnen vader, in 1802, naar *Leipzig*, *Hamburg* en *Holstein*, was zijne voornaamste bezigheid om kennis te verkrijgen aan alle werken over de theorie der muzijk; en, aangedreven door den twijfel, welken hij over de juistheid van de meesten derzelven voedde, begon hij de harmonie van nieuws af in hare wezenlijke bestanddeelen te bestuderen, met oogmerk om een geheel nieuw stelsel van muzijk op te bouwen. Het werk, getiteld VOGLER, door den heer C. M. VON WEBER ontleed, mag als de vrucht dezer nasporing beschouwd worden, en is even belangrijk als leerzaam.

In 1803 ging hij naar *Weenen*, waar hij zijne muzijkaalsche opvoeding onder VOGLER eindigde. Hij werd vervolgens als kapelmeester te *Breslau* beroepen. Daar hij hier een geheel nieuw orchest en corps zangers had op te rigten, verkreeg hij eene gunstige gelegenheid om zich zelven in de kennis der uitwerking te volmaken. Het eenigste werk van belang gedurende zijn Silesisch verblijf, was de opera van RUBEZAHL.

Bij den grooten Pruissischen oorlog in 1806, moest hij zijnen post te *Breslau* verlaten, en hij trad in dienst bij den Prins EUGENIUS van *Wurtemberg*. Hier schreef hij twee sijmphonien, verscheidene concerten, en onderscheidene stukken voor blaas-instrumenten. Hij gaf te dier tijd mede in het licht eene verbeterde uitgave van zijne opera, het *Boschmeisje*, onder den titel van *Silvana;* eene cantate (*Der erster Ton;*) eenige ouvertures, voor een groot orchest, en eene groote menigte solo-stukken, voor de piano-forte.

In 1810 deed hij eene andere kunstreis, naar een beter beraamd plan, dan voorheen. Te *Frankfort*, *Munchen* en *Berlijn*, werden zijne opera's met veel bijval uitgevoerd en zijne concerten druk bezocht. Nogmaals door de ondervinding en kunde van VOGLER (die toen twee andere jonge kunstenaars van groote talenten, MEIJERBEER en GAUSOACHER, bij zich had) geholpen, componeerde hij de opera *Abu Hassan*, in 1810 te *Darmstadt*.

Van 1813 tot 1816, was WEBER directeur van de opera te *Praag*, welke hij geheel nieuw inrigtte, en schreef hier zijne groote cantate, *Kampf und Sieg*, eene zeer grootsche compositie. Nadat het oogmerk van zijn verblijf te *Praag* vervuld was, ging hij weder op reis, buiten eenige vaste bediening zijnde. Schoon hij van alle kanten uit *Duitschland* de schoonste aanbiedingen ontving, nam hij er echter geen aan, tot hij naar *Dresden* beroepen werd, ten einde aldaar eene Duitsche opera op te rigten. Zulk eene uitnoodiging kon hij niet weerstaan, en aan deze opera wijdde hij, *con amore*, jaren lang zijne geheele aandacht en vlijt toe.

Zijne werkzaamheden werden hier met den besten uitslag bekroond en hij ontving de vleijendste bewijzen van waardering zijner verdiensten. Het zou inderdaad moeijelijk zijn geweest, iemand meer geschikt voor zulk eene onderneming te vinden dan WEBER, die zoo vele uitstekende talenten in zich vereenigde. Hij was een zeer oorspronkelijke en kundige componist, een der grootste meesters op de piano-forte die er thans zijn, en een der uitmuntendste bestuurders van een orchest. Hieraan paarde hij eene volledige kennis van de geheele theorie der muzijk en de grootste bekwaamheid om de verschillende instrumenten in onderlinge overeenstemming te brengen. Zijn beroemde *Freischütz* werd in 1821 te Berlijn vervaardigd. De uitgave daarvan verhief hem terstond tot den rang der eerste componisten van Duitschland. Hij verkreeg hierop de beroeping om ook eene opera voor het Weener tooneel te componeren. In den herfst van 1823, gaf hij in *Oostenrijksch* hoofdstad *Euryanthe* in het licht. — Naar *Londen* genoodigd, heeft hij daar nog de *Oberon* vervaardigd, welk werk hij slechts weinige weken heeft overleefd.

ARNHEM, den 20. Junij.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 19. Junij 2 El 2 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 10 D.
Den 20. dito. 2 El 1 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 10 D.

B E K E N D M A K I N G.

Het PLAATSELYK BESTUUR VAN *WINTERSWYK*, in aanmerking nemende, dat in deze talrijke en uitgestrekte Gemeente slechts een Vroedmeester en eene geëxamineerde en geadmitteerde Vroedvrouw is; waardoor de noodige hulp en adsistentie dikwerf niet dan moeijelijk te bekomen is:

Heeft goedgevonden, om, onder approbatie van Hun Edel Groot Achtbare de Heeren Gedeputeerde Staten der Provincie *Gelderland*, ter bevordering van het algemeen welzijn, nog aan te stellen, EENE of TWEE geëxamineerde bekwame VROEDVROUWEN, ieder op eene Jaarwedde van *vijftig Gulden*.

Wordende dienvolgens degene, dewelke verlangen tot deze posten te worden aangesteld, uitgenoodigd, hunne verzoeken daartoe ter Secretarie der Gemeente *franko* in te leveren, en daarbij over te leggen, de bekomen diplomatie van afgelegd Examen, Akte van Geboorte en Getuigschriften van goed zedelijk gedrag, afgegeven door de Regeringen der laatste woonplaats.

Zullende, ten einde deze oproeping meer algemeen bekend worde, deze in de Arnhemsche Courant worden geïnsereerd en in eenige naburige plaatsen, zoo wel als hier worden gepubliceerd.

Winterswijk, den 15. Junij 1826.

H. WILLINK, Az. Vt.
Ter Ordonnantie,
ROELVINK,
Secretaris.

A A N B E S T E D I N G.

HET PLAATSELYK BESTUUR VAN *GENDRINGEN*, zal, ingevolge autorisatie van Hun Edel Groot Achtbare, de Heeren Gedeputeerde Staten der Provincie *Gelderland*, en onder nadere approbatie van dezelven,

Op Maandag den 26. Junij, des voormiddags ten tien ure,

In het Logement *de Pelikaan*, te *Gendringen*, in het openbaar aan den minstaannemenden aanbesteden:

Het bouwen van een NIEUW SCHOOLGEBOUW, *in het Dorp* Gendringen, *met de* LEVERANTIE *van alle daartoe benoodigde* MATERIALEN *en daarin gehoorende* MEUBELEN.

Waarvan het Bestek en Teekening van heden af aan, en de Conditien acht dagen voor de Aanbesteding zullen ter visie liggen ter Secretarie van het Gemeente-Bestuur voornoemd, des voormiddags van 9 tot 12 uren.

Het Plaatselijk Bestuur voornoemd,
F. W. J. DE HAES, Vt.

† † † HET GEMEENTE-BESTUUR VAN § § *UBBERGEN*, is voornemens, onder nadere † approbatie van Heeren Gedeputeerde Staten dezer provincie, op *Zaturdag den 24. Junij* 1826, des namiddags ten vier ure, ten huize van den Kastelein *B. W. INGENLUMP*, te *Ubbergen*, publiek aan den minstaannemenden te Besteden.

Het BOUWEN van een NIEUW SCHOOLVERTREK en ONDERWYZERS WONING, voor de dorpen *Ubbergen* en *Beek*, met LEVERANTIE van alle daartoe benoodigde MATERIALEN.

Zullende Teekening, Bestek en Conditien van bovengemeld werk, van den 15. Junij ter bezigtiging en lezing liggen, ten huize van den Kastelein voormeld, en nader onderrigt te bekomen zijn ten kantore van het Gemeente-Bestuur te *Ubbergen*.

V R Y W I L L I G E V E R K O O P I N G.

De Notaris Mr. *E. G. A R D E S C H*, als daartoe lasthebbende, presenteert op Dingsdag den 27. Junij 1826, des middags ten 12 ure, ten huize van de weduwe R Y K N I E D E R K, in het *Wapen van Gelderland*, te *Nijkerk*, te doen inzetten en 14 dagen daarna, zullende zijn den 11. Julij, bij den toeslag te verkoopen:

Het, sedert onheugelijke jaren gevestigde L O G E M E N T en U I T S P A N N I N G, *het Wapen van Gelderland* genaamd, bestaande in een H U I S, annexe W O N I N G en K A M E R S, zeer groote S C H U U R en ruime S T A L L I N G, B E R G en H O F, staande en gelegen te *Nijkerk* op het Ooster-Eind.

† † † Mr. *H. D. VAN DAMELEN*, Notaris te *Wa-* § § *geningen*, zal, namens de Hoog Wel Geboren Vrouwe † Douairière Baron *VAN OOSTEN*, geboren Baronesse *VAN DER CAPELLEN*, op Donderdag den 29. Junij 1826, des middags precies ten [illegible] van *W. OFFENBERG*, in het Logement *de Vergulde Bok*, te *Renkum*, publiek verkoopen:

110 Perceelen uitmuntend H E E L G R A S, staande op de Uiterwaarden, onder *Renkum* en *Doorwerth*, waarvan de Waardsman *JAN VAN DE WATER* aanwijzing zal doen.

† † † Op een Buitengoed, een half uur van de Stad *Doetinchem* gelegen, wordt, zoo spoedig mogelijk, gevraagd, eene K I N D E R M E I D, liefst van de Gereformeerde Godsdienst, het Wasschen en Naaijen eenigzins verstaande; de verdiensten zullen naar de bekwaamheden evenredig zijn. Adres bij *DRIESSEN*, in de Herberg *de Ploeg*, te *Doetinchem*, onder letter G. Brieven *franko*.

J. L. J A C O B S,

Heeft de eer zijnen geëerden Stad- en Landgenooten te verwittigen, dat hij, ingevolge zijne Advertentien in de Amsterdamsche Courant, van 18. Februarij, en in de Haarlemsche Courant van 14. Maart, beide van dit jaar, naast het Burger-Weeshuis in de Ketelstraat, te *Arnhem*, heeft geopend een W I N K E L, waarin een geheel nieuw en fraai Assortiment gekleurde K A T O E N E N, naar den laatsten smaak, P A T I S T - K A T O E N E N, N E T E L D O E K E N, G A Z E N en S T R O O K E N, zoo effen als gewerkte, gekleurde P A T I S T - K A T O E N E N voor Kleedjes, fijne H A L S D O E K E N, C H A W L S, B A R R E G E en T I S S U - D O E K E N, dito G R O S - D E - N A P L E S, en M A R S E L I N E voor Kleedjes, Zijden en Garen Linten, Koussen in soorten Engelsche, Haarlemsche en Amersfoortsche D I E M E T, L A K E N S, N A N K I N G S en C H A I M S voor Broeken, alsmede vele soorten van V E S T E N naar den laatsten smaak, T A F E L - en P I A N O - K L E E D E N, D E K E N S en K A R P E T T E N, en alles wat verder tot een geassorteerden Winkel behoort.

Door eene prompte en civiele bediening, zal zich gemelde de gunst van zijne geachte Stad- en Landgenooten zoeken waardig te maken.

M O D E S.

Mme. LYBART, *a l'honneur d'annoncer son arrivée en cette ville, avec un nouveau Assortiment de* M O D E S, *et* N O U V E A U T É S, *elle est domicilié à* [illegible], *à* Arnhem, *et y restera jusqu'au 28. Courant.*

De TANDMIDDELEN van den, door de Provinciale Geneeskundige Commissie van *Gelderland* geauthoriseerden, Tandmeester, *LEHMAN JOSEPH SON*, worden in commissie verkocht, bij de Boekverkoopers *C. A. THIEME*, te *Arnhem*, en *W. C. WANSLEVEN*, te *Zutphen*; bij den Kunstdraaijer *STRONK*, te *Nijmegen*, en bij den Kastelein *VERMEER*, in het *hof van Berlijn*, te *Zevenaar*.

De Tandmiddelen zijn: Een TANDPOEDER, ter onderhouding en zuivering der Tanden, zonder het glazuur te benadeelen, à 50 Ct. het Pakje, en een Tand- en Tandvleesch versterkend ELIXER, ter bevestiging van Scorbutieke en losse Tanden, ter verhoeding der aansteking van dezelve, en ter zuivering van het bloedende en sponsieuse Tandvleesch à *f* 1 - : het kleine, en *f* 1 - 50 het groote Flesje.

Ten voordeele der Grieken,

Is bij den Uitgever dezer van de pers gekomen en alom verzonden, een Werkje, getiteld:

Wie zijn de GRIEKEN? *Wat zal van hen worden? Wat moet men voor hen wenschen? Naar het Fransch van* J. C. L. SIMONDE DE SISMONDI. (*Revue Encyclopédique.*)

Prijs 50 Ct.

Dit beknopt overzigt van den inwendig Staatkundigen en Zedelijken Toestand des herrijzenden Griekschen Volks, door den beroemden SIMONDE DE SISMONDI, uit de beste en nieuwste bronnen ontleend, behelst in een kort bestek eene krachtig geteekende schildering van de tegenwoordige gesteldheid des Griekschen Volks, der verschillende magten, die zich aldaar het gebied betwisten, van de verspreiding en verdeeling der krachten, welke, zonder inwendigen zamenhang, naar verschillende doeleinden streven, en der middelen, welke zouden kunnen strekken, om eenheid en zamenhang in de pogingen tot afschudding des Turkschen juks te brengen.

Hetzelve is dus van belang voor iederen Grieken-Vriend, die eene gemakkelijk te verkrijgen kennis van den waren toestand der voorwerpen zijner belangstelling begeert, terwijl hij daarbij het genoegen kan smaken, om zijne onderrigting met de bevordering hunner belangen te paren, daar de opbrengst van dit Werkje geheel ten voordeele van het Grieksche fonds bestemd is.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.